Altın Perde

Yavuz DEMİRKIRAN

Altın Perde

Yavuz DEMİRKIRAN

Sıcacık bir kasabanın kalbinde, altın perdesi olan bir tiyatro vardı. Beyaz sakallı ve yuvarlak gözlüklü Büyükbaba Orin onun sahibiydi. Dinleyen herkese hikâyeler anlatırdı. İki topuz yapılmış kıvırcık siyah saçlı, meraklı bir kız olan Mira burayı her yerden çok severdi. Bugün, yeni bir maceraya hazır, kırmızı tulumunu ve gümüş yıldız iğnesini takmıştı.

Mira'nın arkadaşı Toby, uzun boylu ve sıska, dağınık kızıl saçlı, sahne arkasında ona katıldı. Üzerinde roket yaması olan mavi bir kapüşonlu ve birbirine uymayan çoraplar vardı. Birlikte tozlu dekorları ve kostümleri keşfettiler. Aniden, lavanta rengi tenli ve kabarık beyaz saçlı küçük bir yaratık belirdi. Minik altın kanatları ve kurdeleye bağlı altın bir anahtarı vardı. "Ben Perde Bekçisi Erik'im," dedi eğilerek.

Erik, altın perdenin sihirli olduğunu anlattı. Her açıldığında farklı bir hayal dünyası ortaya çıkarıyordu. Ama bugün takılıp kalmıştı! "Üç yarım masal tamamlanmalı," dedi Erik. "Ancak o zaman perde kapanır." Mira ve Toby heyecanla birbirlerine baktılar. Masalları çok severlerdi! Büyükbaba Orin gülümsedi ve "Size güveniyorum. Unutmayın, masallar birbirimizi anlamamıza yardımcı olur," dedi.

Erik onları sahneye götürdü. Altın perde parıldadı ve şeker ağaçları ile çikolata nehirlerinin olduğu bir dünyaya açıldı. "İlk masal kaybolmuş küçük bir ejderha hakkında," dedi Erik. "Eve yolunu bulması için bir arkadaşa ihtiyacı var." Mira yarım kalan masalı yüksek sesle okudu: "Ejderha annesini bulamadığı için ağlıyordu." Toby tiyatro artıklarından parlak bir pusula yaptı. "Hadi yardım edelim!" dedi.

Şeker dünyasında küçük ejderhayla karşılaştılar. Mor pulları ve üzgün gözleri vardı. "Kayboldum," diye burnunu çekti. Mira diz çöktü. "Anneni bulmana yardım edeceğiz," dedi nazikçe. Toby ejderhaya pusulayı gösterdi. "Bu yolu gösterecek!" Ejderha gülümsedi. Pusulayı takip ederek lolipop ağaçlarının arasından geçtiler ve sonunda yumuşak bir kükreme duydular. Anne ejderha çok mutlu oldu!

İlk masal tamamlanınca perde titredi. "İki tane daha kaldı," dedi Erik. Perde yeniden açıldı ve yüzen adalar ile gökkuşağı köprülerinin olduğu bir dünyayı gösterdi. "İkinci masal arkadaş isteyen yalnız bir dev hakkında," diye açıkladı Erik. Mira okudu: "Dev tek başına oturmuş, onunla oynayacak birini diliyordu." Toby'nin bir fikri vardı. "Hadi bir uçurtma yapıp ona uçuralım!"

Rengârenk artıklardan bir uçurtma yaptılar. Dev onu gördü ve gülümsedi. "Oynamak ister misin?" diye seslendi Mira. Dev başını salladı ve onları nazikçe adasına kaldırdı. Oyunlar oynayıp güldüler. Dev, "Daha önce hiç arkadaşım olmamıştı," dedi. Mira gümüş yıldız iğnesini ona verdi. "Artık bizi her zaman hatırlayacaksın." Dev parladı ve ikinci masal tamamlandı.

Perde sıcacık bir ışıkla parladı. "Son bir masal," dedi Erik. Bu kez perde yıldızlar ve gezegenler dünyasına açıldı. "Üçüncü masal ışığını kaybetmiş bir yıldız hakkında," dedi Erik. Mira okudu: "Küçük yıldız sönük ve üzgün hissediyordu." Toby yıldıza baktı. "Belki bir neşelendirme şarkısına ihtiyacı vardır!" dedi. Aptalca bir şarkı söylediler ve yıldız birazcık parıldadı.

Ama yıldız hâlâ üzgün görünüyordu. Mira bir an düşündü. "Belki özel olduğunu bilmeye ihtiyacı vardır," dedi. Yıldıza, "Herkes için gökyüzünü aydınlatıyorsun. Bizce harikasın!" dedi. Yıldız daha parlak parladı. "Teşekkür ederim," diye fısıldadı. "Ne kadar önemli olduğumu unutmuşum." Üçüncü masal tamamlandı ve perde kapanmaya başladı.

Perde kapanırken tiyatro altın bir ışıkla doldu. Erik minik ellerini çırptı. "Başardınız!" diye sevindi. Büyükbaba Orin sahneye çıktı. "Yapabileceğinizi biliyordum," dedi. "Masalları tamamlamak için nezaket ve takım çalışması kullandınız. Ve masalların birbirimizi anlamamıza yardımcı olduğunu öğrendiniz." Mira ve Toby yorgun ama mutlu bir şekilde sırıttılar.

Altın perde artık takılıp kalmıyordu. Düzgünce açılıp kapanıyordu. Erik her birine altın bir yıldız çıkartması verdi. "Siz gerçek hikâye anlatıcılarısınız," dedi. Toby güldü. "Bu şimdiye kadarki en iyi maceraydı!" Mira Erik'e sarıldı. "Bize güvendiğin için teşekkür ederim." Büyükbaba Orin başını salladı. "Masallar güçlüdür. Bize önemsemeyi öğretirler."

O günden sonra Mira ve Toby tiyatroya sık sık gittiler. Büyükbaba Orin'in diğer çocuklara masal anlatmasına yardım ettiler. Her masalın bir kalbi olduğunu ve nezaketin her masalı bitirebileceğini öğrendiler. Erik perdeden izliyordu, altın kanatları parıldıyordu. Tiyatro, hayal gücünün ve dostluğun büyüdüğü bir yer oldu.

Bir öğleden sonra tiyatroya yeni bir kız geldi. Utangaç ve yalnız görünüyordu. Mira küçük ejderhayı ve devi hatırladı. Yanına gitti ve "Merhaba, ben Mira. Bir masal dinlemek ister misin?" dedi. Kız gülümsedi. Toby onlara katıldı ve ona maceralarını anlattılar. Kızın gözleri hayretle açıldı.

Büyükbaba Orin arkadan izliyordu. Masalların onları nasıl bir araya getirdiğini gördü. Altın perdeyi ve içinde barındırdığı tüm dünyaları düşündü. "Masallar birbirimizi anlamamıza yardımcı olur," diye fısıldadı. Çocukların bu dersi sonsuza dek taşıyacağını biliyordu.

O akşam tiyatro sıcak bir ışıkla parladı. Erik perdenin üzerinde oturmuş, bacaklarını sallıyordu. Genç arkadaşlarıyla gurur duyuyordu. Boynundaki altın anahtar parıldadı. Daha anlatılacak çok masal ve paylaşılacak daha çok çocuk olacağını biliyordu.

Ve böylece sihirli tiyatro bir harikalar yeri olarak kaldı. Mira, Toby ve Büyükbaba Orin herkesi karşıladı. Nezaket ve cesaret masalları anlattılar. Altın perde her zaman yeni maceralara açılırdı, ama en güzel macera dostluktu. Sonuçta masallar birbirimizi anlamamıza yardımcı olur.